

Історія секретного товариства Аненербе починається в 1933 році. Тоді в Мюнхені проходила пересувна виставка під назвою «спадщина предків», в перекладі з німецького «Аненербе».

Її організатор - спеціаліст по давнім релігіям Герман Вірт. Він цікавився історією древньогерманських племен, вивчав їх вірування. Керівництво Третього рейху таку діяльність схвалило.

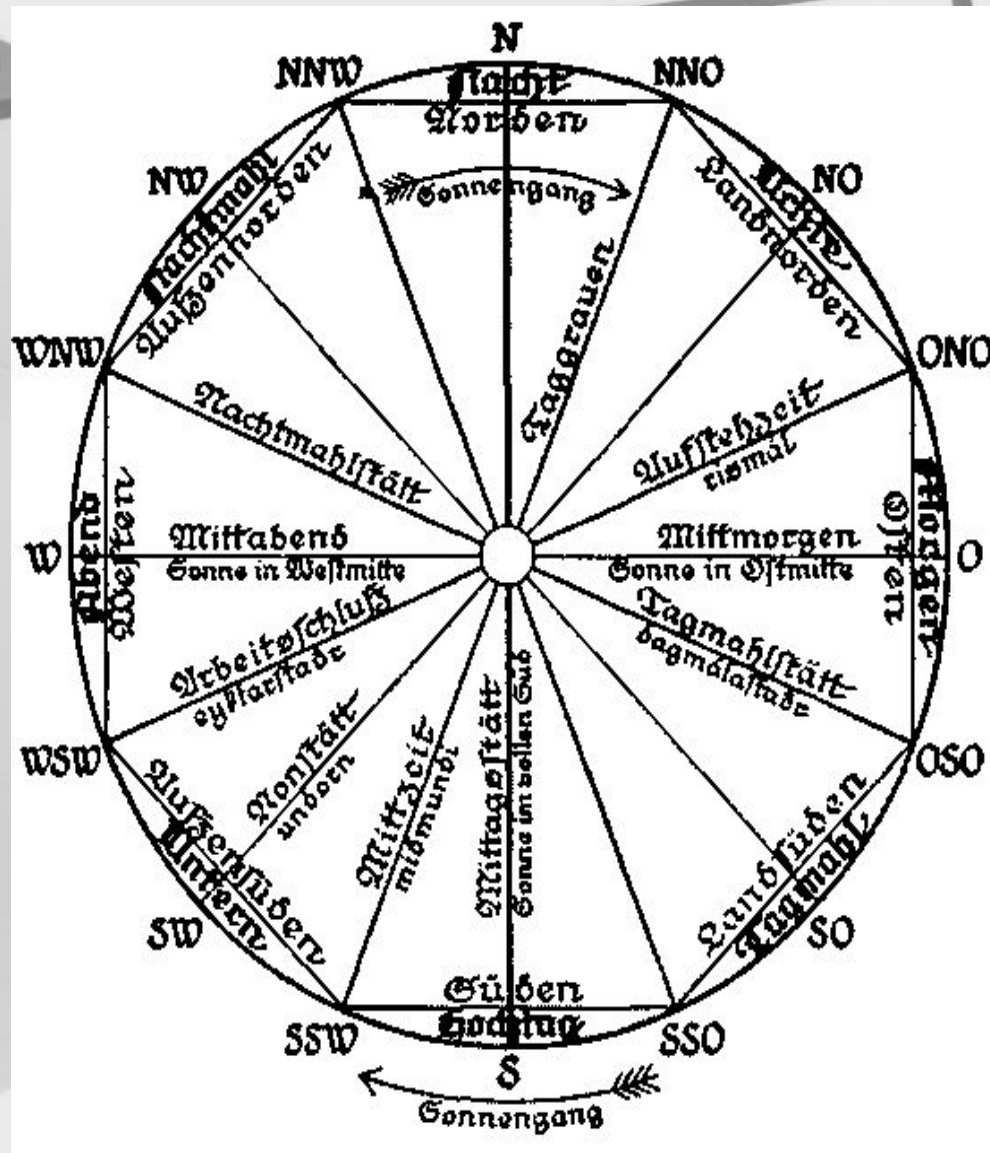

Три людини - Герман Вірт, Ріхард Вальтер і Генрі Гімлер заснували громадську організацію, яку назвали «німецьке спадщина», «дойче Ананербе». Згодом, статут товариства був змінений, Герман Вірт став окремо практикуючим дослідником, а в структурі товариства з'явилося багато офіцерів СС. Незабаром Аненербе стає структурою СС і отримує статус «головного управління А»

аж ніяк не історичними

дослідженнями. Тут були об'єднані дуже різні наукові (і ненаукові) напрямки, але для всіх них була характерна одна загальна особливість-новаторський, проривний характер досліджень і робіт. Основні напрямки діяльності « Аненербе » були : окултні науки; астрономія ; біологія ; ботаніка ; історія первісного суспільства ; вивчення карстових утворень і печер ; метеорологія та геофізика і тд...

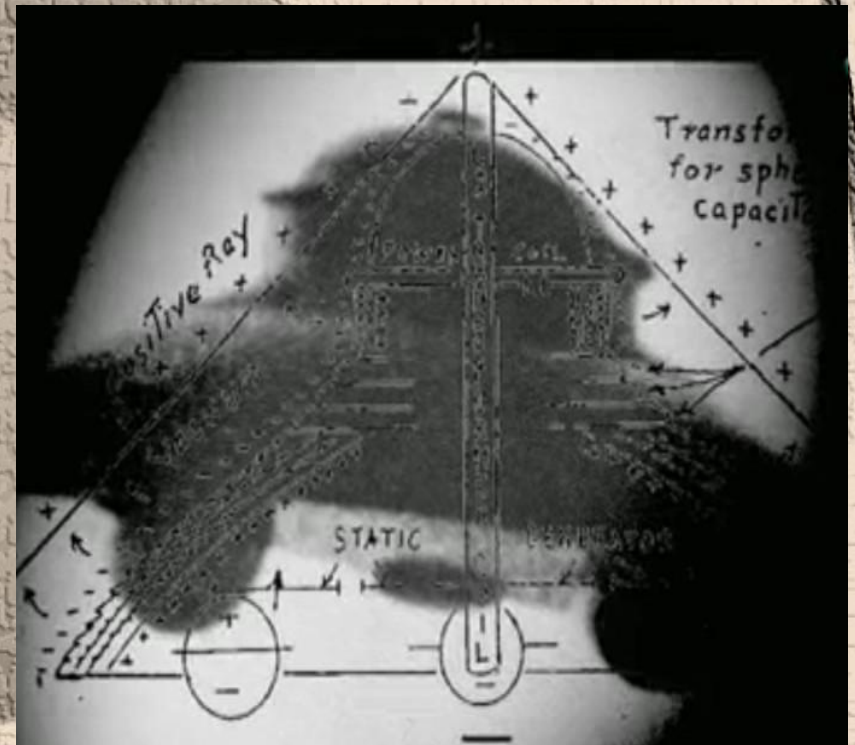
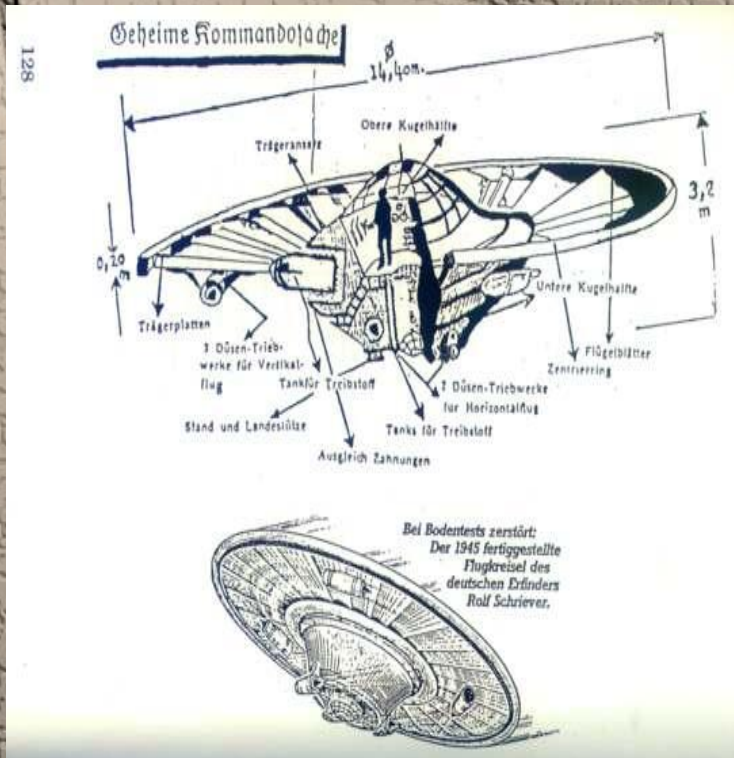
У роботі « Аненербе » дивним чином поєднувалися величезний діапазон досліджень і одностороння нацистська ідеологічна спрямованість, високопрофесійні наукові розробки світового рівня і пошуки авантюрно-містичного характеру, типу міфічної Шамбали, яку шукають досі.

Одним із головних завдань « Аненербе » було досягнення першості німецької науки в усіх областях- від археології до лінгвістики, від історії до природничих наук. Це дало працівникам цієї організації певну самостійність. Більшість вчених пішло на службу в « Аненербе » не через кар'єри, а заради можливості самостійної роботи, гарантованої вищими інстанціями СС. Незважаючи на нацистську ідеологічну спрямованість своєї діяльності, шеф СС Г. Гімлер, якому безпосередньо підпорядковувалася організація « Аненербе », дбав, насамперед, про високий науковий рівень її співробітників, що й забезпечило інноваційні результати досліджень у багатьох галузях науки.

Історія « Аненербе » досі містить безліч таємниць. Більшість з її підрозділів розташовувалося на заході Німеччини, тому основні архіви цієї організації потрапили в США. Тільки наприкінці 60-х років минулого століття мала частина з них була розсекречена.

Після об'єднання Німеччини інтерес до « Аненербе » виник знову, але в публікаціях про цю організацію майже не залишилося справжніх фактів, а лише вигадки і фантазії журналістів. Мабуть, єдиним більш-менш достовірним джерелом інформації стала книга Г. У. фон Кранца, сина колишнього співробітника « Аненербе », який втік після війни в Аргентину. Г. У. фон Кранц написав цю книгу після того, як в паперах, що залишилися після смерті батька, виявив об'ємистий архів, присвячений « Аненербе », в тому числі досьє на її організаторів і керівників. Книга називається : « Аненербе ». Спадщина предків. Секретний проект Гітлера ».

У конспектах полковника вермахту Вільгельма Вольфа був знайдений наказ про формування загонів для відправки в Антарктиду. Конспекти були знайдені учасниками СМЕРШу, і цією експедицією зацікавився Сталін. Після війни за наказом Сталіна відправили вже радянську експедицію на чолі з генералом ВМФ Миколою Кузнецовим. Результати експедиції були засекречені, але нацистські бази були знайдені. Відповідно до доступних архівних документів, вхід на базу знаходиться на глибині 450 метрів, і база знаходиться під озером Восток. Відомо, що ще в 1938 році німецькі кораблі почали регулярно курсувати в Антарктиду, в 1940 році, за вказівкою Фюрера, приступили до будівництва військових баз.

